

Wilde Oszkár három kiadatlan verse

DÉSESPOIR

Elszál az évszak, romja nincs soha,
Nárcisz virít a tavaszi határba,
Majd lángra gyúl a rózsza is, az árva,
Ősszel nyit a bíborló viola.

Hóban sárgáll a sáfrány mosolya,
Lombokba öltözik minden kopár fa,
A szürke tarlót az eső megáldja
És kankalint hintál a zöld moha,

De, jaj az élet, sás, vad, tengerár
Veri a sarkunk, bús éjek takarják
A vissza nem térő napok avarját.

A szerelem, a becsvágy, eszme már
Régen kilobbant s örömünk a méla
Emlékezésnek zörgő, csúnya héja.

Kosztolányi Dezső fordítása.

MIKOR KEATS SZERELMES LEVELEIT ÁRVEREZTÉK

E leveleket Endymion írta
Egy nőnek, kit titokba szeretett
S mostan császárok alkusznak veszett
Versenyben a szegény, tintás papírra.

Ó, minden vágy és minden röpke szikra
Kótyára jut itt. A művészetet
Nem becsülik ők, bémész préda lett
A költő puszta szíve, lenn a sírba.

Hisz írva van, hogy messze Keleten
Fáklyát cipelve jött pár régi zsoldos
S birokra kelt egymással holmi foltos

Köntös miatt és aztán csendesen
Kockát vetett, közakarattal, rája,
Nem tudva, hogy az az Isten csodája.

Kosztolányi Dezső fordítása.

ΓΛΥΚΥΠΙΚΡΟΣ ΕΡΟΣ

Édes, én vagyok a bűnös, a teremtő más anyagból faragott.
Hághatatlan csúcsra hágtam, tiszta légben ittam a szabad napot.

Elpocsékolt lázaimból dalt formáltam, szebbet, bátrab és merőb,
Csóvalángot gyújtogattam, vad csatákba vágtam a gaz Hydra-főt.

Énekeltem, míg a szájam csók sebezte és vonaglott vérezőn,
S te Bicével, angyalokkal andalogtál zöldelő, hímes mezőn.

Jártam arra, merre Dante, a hét égkör napjával fejem felett
S jaj, mint a florenci, én is láttam egyszer nyiladozni az eget.

Más hazába koszorútlan fűrtjeimre tán babérom kötözöm,
Virradatkor térdepeltem a Dicsőség Házánál, a küszöbön.

Agg bárdokkal ültem együtt márványszékbe, mint egyenlő- fiatal,
Drága méz csorgott a sípból, lantjainkról folytonosan szállt a dal.

Keats a mákonyos borából föltekintett lázasan s oly édesen,
Homlokon csókolt az ajka, rázta mint barát a lantverő kezem.

És tavasszal, hogyha borzong a galamb begyén az almafavirág,
Ifjú pár olvasta volna a szerelmünk, ezt a bús históriát.

Olvashatták volna, hogy fáj szívem és az életem mily mostoha
Csókolóztak volna, mint mi s el nem váltak volna egymástól soha.

Most az életünk rózsáit a valóság csúnya üszke rágja ki
S hogyha hullnak, porba vesznek ifjúságunk hervadó virágjai.

Mégse bánom, hogy szerettem – nincsen ily kincs a világon, semminő –
Az idő mar éh fogával, macskatalpon üldöz a mohó idő.

Hánykolódunk a habok közt és ha az ifjúság vad viharja múl,
A Halál, a néma révész, jó el értünk lyra nélkül, szótlanul.

És a sírba nincs gyönyör lenn, egyre hízik a gyökéren vaksi nyű,
Nincs a Láz fáján gyümölcs se és a Vágy maró-fanyar, hamu-izű.

Hát csak tégedet szeretlek, Isten anyja sem ilyen szelíd rokon,
Sem Cythaere, ki ezüstös liliomként leng a tenger-habokon.

Verseim majd általélem, bár előttem az elherdált ifjúság,
Nem kell énnekem borostyán, hordom inkább a szerelmes mirtusát.

(Budapest)

Kosztolányi Dezső fordítása.

UTAZÁS

Hajnali ködben indult a szekér,
Még csüggedt álomban gubbasztottak a dombok,
A hórihorgas jegenyék fehér
Ködingben álltak, mint nyújtózó óriások.

Fáztam, borzongatott a kora kelés;
A goromba, kátyus út lelke kirázta;
A kocsis némán pipázott; szél járt a magasban és
Megszólaltak a jegenyék dideregve:

„Maradj velünk ... mi szeretni fogunk ...

Öleld át nyirkos törzsünk, csókold meg hideg levelünket ...
Maradj velünk ... ködös szívünkre fogadunk,
S kioltjuk a háborgó tüzeket szivedben“.

A kocsis némán pipázott; pernye pattant a szélbe,
S a köd elszállt hirtelen, mint az oktalan szomorúság;
A nap pislogva ébredt, piros ingét kicserélte
Arany ruhával ... A pacsirta fölrebbent egyenest a napba.

Futott a szekér ... Testem megtelt édes meleggel ...
Édesen pezsgett a lég, mint frissen pergetett méz ...
S erdőbe jutottunk, hogy déllé nőtt a reggel,
Sötét fenyők derengtek, kérgükből kicsordult az illatos gyanta.

Megbarnult tülevelek s korhadt tobozok
Fedték az utat, merre mentünk ... S halkán szólaltak a fák:
„Maradj velünk, ... itt csönd van, szellő se mozog ...
Maradj velünk ... dőlj az avarba s feledd el, hogy ki voltál“.

Futott a szekér ... Az ostorszíj repkedett
A könnyű szélben ... A lovak lankadtan kapkodták fejük
A muslicák elől ... És mire este lett,
Elértük a patakot, melyben széttörve uszkáltak az árnyak.

Görnyedt fűzek áztatták a sűrű
Vízben fehér hajuk. A kocsis kiverte kialudt pipáját.
Ezüst mohokkal csillogott a bürü
S bolyhosan ingott-ringott a hinár a csobogó hab alatt.

Megálltunk ... És zizegve szólaltak a bús
Fűzek: „Maradj velünk ...“ arany könnyek buggyannak az égen,
De a patak nevet ... iszamlós ágyába húz ...
S húsodból fehér rózsát mos, csontodból fehér kavicsot ... Maradj velünk!

Megráztam az álmos vénembert a bakon:
„Gyerünk tovább! Gyorsan, gyorsan, tovább!“
A lovak nyihogva meredtek az éjbe s vakon
Futottak, míg körülöttünk ijedten rezzent össze a nád.

(Budapest)

Sárközi György